

המאיר לישראל

לעילוי נשמות
מרן מלכא שר התורה
רבינו
עובדיה יוסף
גורג'יה זצוקלה"ה

זמני כניסת
ויציאת השבת

כניסת השבת 4:30
יציאת השבת 5:30

ערש"ק פרשת
וירא

הזמנים לפי ת"א והסביבה

לעילוי נשמות: גולשון בת אבטליון. בתיה בת גולשון.
רונית רות בת איז'ה עליזה. ציון בן עזיז. אברהם בן מרים. קובי בן זכריה ורנה
ת.נ.צ.ב.ה.

סיפור לשבת

וירא אליו ה' באלני ממרא (יח"א).

כתב רש"י 'וירא אליו' לבקר את החולה אמר רבי חמא בר חנינא יום שלישי למיתתו היה ובא הקב"ה ושאל בשלומו.

מספר בזמן ה'חתם סופר' זצ"ל. בחדרו של רבה של העירה 'פעזינג', דאגה רחפה בליבו ומחשבותיו סוערות. וכל כך למה? הכל בגינו של אברהם בן אברהם, גר הצדק שזה עתה נכנס בביתו של אברהם אבינו ע"ה. הכל החל כאשר לפני תקופה התניב לבניו גוי מבגר, אשר בא לפני הרב והביע את רצונו העז לחסות תחת כנפי השכינה ולהצטרף לעם סגלה. הרב, בראותו את כנות לבו ואת תשוקתו האמיתית, החליט לאחר חקירה ודרישה לגירוש דת משה וישראל. אולם כל כך ערד הרב את הגיור בסתר, כאשר רק מתי מספר יודעים מהנעשה, ובהם המוהל של העירה שהתכבד למול את הגר. אלא ששמן השמים גלגלו את הדברים באופן אחר. לאחר ברית המילה, הפצע סרב להגליד והדם לא פסק מלזוב. משעה לשעה הלך מצבו של הגר והחמיר עד אשר רחפה מעל ראשו סכנת נפשות ממשיות ומוחשיות. חרדה כפולה ומכפלת נפלה על הרב ועל קהלתו. מחד, הדאגה לחייו של גר הצדק שרק החל זה עתה את פסיעותיו הראשונות בחיק היהדות, ומאידך, האימה הנוראה מפני הרשויות וגם כל קרוביו ומקרייו של הגוי לשעבר, ששים היו לעשות שפטים ביהודים שגנבו בכיכול את בן משפחתם. בצר לו, כאשר ראה רבה של פעזינג כי כלתה אליו הרעה, יצא בבהילות אל פרעשבורג, לחלות פני מעזם ומבטחם של ישראל, הלא הוא מרנא ה'חתם סופר' זיע"א. בקול מלא חרדה, שטח הרב לפני רבו את כל פרשת המעשה, את הסכנה הכפולה - לגר ולקהלה, ובקש מוצא מן הסבך אליו נקלע. ה'חתם סופר' שמע את הדברים, עצם את עיניו הקדושות ושקע במחשבות עמוקות. דממה כבדה שררה בחדר. לאחר שעה ארוכה, פקח את עיניו, ובסק דין נורא יצא מפיו הקדוש: "דע לד", אמר לרב, "כי לא טוב המעשה שעשיתם, מלת גר בא בימים - אינו יכול להתבצע ע"י מוהל צעיר וחסר נסיון. זה מעשה חסר אחריות שהכניסה את הקהלה כלה לסכנת נפשות ממשיות".

בעינים יוקדות המשיך רבנו החת"ס: "עתה, אין עצה אחרת להציל את הקהלה כלה מדי זעמם של הגויים, אלא בדרך של מסירות נפש. שוב לעירך, תשכר עגלה ותומה לסוסים, הושב בה את הגר החולה וסעו יחדיו, אתה והמוהל עם הגר, אל עבר נהר הדנוא הגדול. בהגיעכם לגדת הנהר, דהרו עם העגלה והסוסים אל תוך המים הסוערים, באפן שינראה הדבר כתאונה מצערת, והמעשה לעולם לא יודע לגוים מבקשי נפשכם. כך תמותו כלכם על קדוש השם, אך הסכנה הגדולה תסור מעל ראשם של אחינו בני ישראל". הגזרה היתה קשה מנשוא, אך הרב המוהל ועמם הגר החדש, קבלו עליהם את הדין באהבה ובאמונה שלימה. הם הבינו כי כך נגזר מן השמים, וכשליחי צבור העולים על המזבח כקרבן למען אחיהם, שבו לעירה והתכוננו למסעם האחרון.

הם נסעו בדממה, לבם מלא תפלה להשי"ת שיקבל את קרבנם לרצון. אך בעודם נוסעים לכיוון הנהר השוצף, כאשר קול שאון המים כבר החל נשמע באזניהם, נעמד לפניהם לפתע יהודי נכבד בעל הדרת פנים הדורה, הוא נעמד באמצע הדרך כך שהסוסים נאלצו להאט את הליכתם. "שלום עליכם, יהודים יקרים", פנה אליהם הזקן, "לאן מועדות פניכם בכזו בהילות?". למרות שנסו לעקפו ולהתחמק ממענה, הזקן לא הרפה, והם בפשטות ובכאב, ספרו לו את כל הקרת אתם. הקשיב הזקן, וחיוך רחום נסוד על פניו. "בני", אמר בקול רך, "הסירו דאגה מלבכם, וכי בשביל דבר פשוט כל כך חשבתם להפיל עצמכם למי הנהר?! שנים רבות הנני משמש כמוהל ממחה, וברשותי סגלה נפלאה לעצירת דם". וכך עוד בטרם הספיקו להגיב, הוציא מכיסו צלוחית קטנה ובה נוזל צלול כמים, פזר מעט ממנה על מקום המלה, ונגד עיניהם המשתאות של הרב המוהל והגר, פסק הדם לאלתר והפצע החל להרפא במהירות. הצבע החל אט אט לחזר לפניו המלבינות של הגר, ונראה היה לעין כל כי הסכנה חלפה! הזקן הביט בהם במבט מלא משמעות והפטיר "עתה חזרו ושובו בשלום לביתכם..." שמחתם לא נדעה גבול. הם חפצו להודות למוהל המפלא, להובילו למחוז חפצו, אך כאשר הפנו אליו בלב פועם מהתרגשות, הוא נעלם כלא היה. פרח לו איש האמת. כאשר שבו אל פרעשבורג סיפרו ל'חתם סופר' את הנס הגדול. לאחר שגמרו את ספורם, העז הרב של 'פעזינג' ושאל: "רבנו הקדוש, מדוע היה עלינו לעבר את כל הדרך הנוראה הזו? הלא יכול היה הקב"ה לשלח אלינו את אליהו הנביא מיד, לעירנתנו, ולרפא את הגר?". השיב ה'חתם סופר' בחיוך של אהבה, ודבריו היו לאבן פנה ביסודות עבודת השם: "וכי סבורים הייתם שאזכים לגלוי אליהו ולנס עצום שכזה בחנם? רק לאחר שהוכחתם מסירות נפש בפעל ממש, והייתם מוכנים למסור את חיכם על קדוש השם למען הצלת בני העיר - רק אז, בכוחה של אותה מסירות נפש, נפתחו שערי שמים והתגלגלה זכות על ידכם להושיע בדרך פלא".

מקור: ספור זה מובא בספר מקורות עם שנים קלים, ראה מסקנו של בעל המשנה סביר בורין לטעם אותה, תולדות שמואל מ"ט אמרי קדוש אות ט', ואוצרותיהם של דוידים בעם הרש"י מרדכיאל זצ"ל סב"ד טעמא; וקצת משה ח"ה עמר ר"י, וכן היה ספר הנח"ק ספרינו בנבון. כמו שפיעה ספרו הנשוי רבי משה וואלפסאן זצ"ל ומסור לדיב - וקנין באונו ויחזק וקנין ב"ש.

פרפראות לפרשה

וירא אליו ה' באלני ממרא (יח"א).

שואלים המפרשים מפני לא נאמר וירא ה' אל אברהם? ומסביר ה'פלי יקר' ששמו ועצמותו של אברהם אבינו עליו השלום הם שני הפכים. כי שמו 'אברהם' - על שם אב המון גוים שדבר זה מורה על השררה וההתנשאות. ואלו עצמותו דהינו המהות הפנימית של אברהם אבינו היתה ענוה מחלטת כמו שהוא אמר על עצמו 'ואנכי עפר ואפר' (יח"א טז), וכדי שלא יאמרו שהקב"ה נגלה על הגדולים מצד גדלתם על כן לא אמר וירא ה' אל אברהם, כדי להורות שלא מצד היותו "אברהם" - אב המון גוים - נגלה אליו ה', אלא מצד מהות עצמותו כי היה ענו ושפל בך. וכמו שאמרו חז"ל אין הקב"ה משרה שכינתו כי אם על חכם וענו לכך נאמר וירא אליו ה' בשביל עצמותו שלו והמהות הפנימית שלו המורה על ענוה ולא בשביל שמו המורה להפך.

כלי יקר על התורה

כתב ה' קף החיים' (סי' קי"ס"ק כז): לפני שיוצא לדרך ישתדל שיעשו אותו שליח מצוה או שיקח בעצמו מטבע כדי לתת אותו לצדקה במקום שיגיע אליו, ועל ידי כך יתקיים בו בע"ה 'שלוחי מצוה אינם נזקים'.

פינת ההלכה

ש. האם מותר לפתח בשבת ברז מים חמים?

ת. פסק מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל - מותר לכתחילה לפתח את ברז המים החמים בשבת ולהנות מהמים שחוממו על ידי דוד השמש (לצורך שטיפת פנים, ידים ורגליים, או שטיפת כלים).

ההיתר הוא אך ורק לדוד שמש. אך דוד חשמל (בזילר) או מערכת חמום בגז אסורים בשימוש בשבת לחלוטין, שכן המים הקרים שנכנסים לדוד מתבשלים מאש או מחשמל, וזה איסור תורה.

• שו"ת יחווה דעת, חלק ד', סימן כ"א: תשובה ארצה ומפורטת שבה הוא סוקר את כל שיטות המוסקים ומכריע להקל לכתחילה.
• ספר חיון עובדיה (שבת, חלק ד'), עמודים מ"ד-מ"ה: שם הוא חוזר על הפסק ומביא את הנימוקים ההנדסיים וההלכתיים המדויקים להיתר.

ניתן לקבל את העלון במייל gifttoshabat@gmail.com

חיזוק בעבודת ה' בשיטת ה-NLP

אנחנו פוגשים אותם בכל יום: חברים, בני משפחה או קולגות שנותנים לנו עצות בבטחון מחלט. הם לא מנסים לפגוע בנו, וברב המקרים הם אפילו משכנעים שהם עוזרים. אבל בדיוק בגלל זה הם עלולים להיות מסכנים. כשאדם משקר בכונה, יש סכוי שנבחין בכך. אולם מה קורה כאשר האדם שמולנו מאמין באמת בכל מלה שהוא אומר? אין הסוס בקולו, אין ספק בעיניו, והבטחון הזה פועל כמלכדת תודעתית.

המוח האנושי אינו מכונה משלמת לחפוש האמת. אנחנו נוטים לשפט מידע לא רק לפי עובדות, אלא לפי הדרך שבה הוא מגש. אדם שמדבר בנחרצות נשמע כאלו הוא יודע הכל, בעוד שמי שמדבר בהסוס או מודה שאינו בטוח נתפס בטעות כפחות מבין. במציאות, לעתים קרובות קורה ההפך: האדם שאומר "אני לא בטוח, צריך לבדוק" הוא זה ששווה להקשיב לו, ואלו זה שטוען "אני יודע בדיוק איך זה עובד" הוא דוקא מי שיודע הכי פחות.

אנשים רבים הנ"ל לוקחים חוזה אישית אחת - כשלון עסקי, אכזבה או פגיעה חד-פעמית - והופכים אותה לחק חיים אוניברסלי. מתוך דאגה או הרגל, הם מעבירים את הפחדים האלו - אלינו.

כשאנחנו שומעים טענה מסיימת טוב ושוב, היא הופכת למכרת, ומה שמכר מתחיל להרגיש אמיתי. לאט לאט, הקול שלהם חוזר לתוך הראש שלנו, עד שאנחנו שוכחים שהמחשבות האלו בכלל לא התחילו אצלנו. ברגע שאנו מאמצים אמונה מסיימת (למשל, שאי אפשר לסמוך על אנשים או שאין לנו מזל), המוח שלנו מתחיל לתפקד כמו משקפים מעוותים. אנו שמים לב רק למה שמוכיח שאנחנו צודקים, ומתעלמים מכל מה ששותר את זה. כך אנו מפסיקים לחפש את האמת ומחפשים רק אשור למה שכבר החלטנו.

הפתרון אינו הפיכה לציניים, אלא פתוח בגרות מחשבתית דרך כמה כלים פשוטים: כשמישהו מדבר בנחרצות, עצר רגע ושאל את עצמך: האם זו עבדה או פרשנות? האם הוא באמת בדק את הדברים או סתם שמע אותם? האם קיימת אפשרות אחרת? התרגל לומר "אני לא יודע": היכלת להודות בחסר ידע ולשנות את הדעת אינה חלשה, אלא ההוכחה שאתה חושב באמת ושומר על סקרנות.

לא כל קול ראוי לקבל מקום קבוע בראש שלך. אל תמהר להאמין לעצה רק מפני שנאמרה בבטחון, ואל תתן לפחד של מישהו אחר להפך לעתיד שלך. בסופו של דבר, התודעה שלך היא המקום שבו מתקבלות ההחלטות שהופכות לחיים שלך. אל תמהר לקבל כל אמת מוכנה מראש - תעצר, תבדק, ותחשב בעצמך.